

Csak ábrándozom titokban csendesen

Csak ábrándozom titokban csendesen,
A halál után, ami marad, csupán fekete?
Nem látja senki, aki látta, már nem szól,
Ha nem dobban a szív, számít, ha jó volt?

Elindultam hát, hogy majd én kiderítsem,
Felszállok vagy a pokol mélyére süllyedek?
Látok-e majd angyalokat, ördögöt, színeket?
Vagy egy kisgyermekként az orvos lefektet?

Behunytam a szemem, letelt az időm,
Mégis, amit várnom kell, az örjítő.
Emlékeim, tetteim siklanak el felettem,
Emberek, jótettek, miket már el is felejtettem.

Majd csak egy szín, amit még sosem láttam,
Lények ezrei vettek körbe, csak csodáltam.
Körbevettek, körbevezettek, repülve velem,
Eltűnt belőlem minden fájdalom és félelem.

Hogy utána hova vezettek, majd egyszer elmesélem,
Most is érzem, ahogy védő karjával átölel.
Visszaküldött, mondván nekem dolgom van még itt.
De ha tehetném, ott maradnék a világ végezetéig.

Péter Krisztina (12.c)
Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg